

AKTUALNO

RASPORED BOGOSLUŽJA

Svete mise nedjeljom:

7, 8.30, 10, 11.30, 17 i 19 sati

Svete mise od ponedjeljka do subote:

7 i 19 sati

Molitva svete krunice u 18,30 sati

Klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom
četvrtkom od 18 do 19 sati

Križni put petkom u 18.15 sati

Župna crkva je otvorena cijeli dan za osobnu pobožnost
župljana.

Mogućnost za ispovijed će biti pola sata prije nedjeljnih svetih
misa u Kažotičevoj dvorani ispod crkve, ulaz iz Stiplošekove
ulice.

Komu bude potrebna sveta ispovijed ili duhovni razgovor
tijekom tjedna, neka se javi telefonski na našu samostansku
portu radi dogovora sa svećenikom za termin

tel.: 2392-555; faks: 2302-467

<http://www.zupa-kraljice-svete-krunice.hr/>

Uređuje: Župni ured Kraljice sv. krunice i Komisija za bogoslužje

Tjednik Župe Kraljice svete krunice

God. XI Broj 17 (503), 21. ožujka 2021.

KRALJICA

V. korizmena nedjelja

Pšenično zrno

Jedno se pšenično zrno sakrilo u žitnici.

Nije htjelo biti posijano.

Nije htjelo umrijeti.

Nije se htjelo žrtvovati.

Htjelo je spasiti svoj život.

Ali, ono nikada nije postalo kruhom.

Nikada nije došlo na stol.

*Nikada nije bilo blagoslovljeno i
razdijeljeno.*

Nikada nije poklonilo života.

Nikada nije donijelo radosti.

Jednoga dana došao je seljak.

*S prašinom iz žitnice pomeo je i
pšenično zrno i bacio ga.*

I. čitanje (Jr 31, 31 – 34)

II. čitanje (Heb 5, 7 – 9)

Evangelje po Ivanu (Iv 12, 20 – 33)

Smisao života je u budućnosti

Isus kaže da je ljudski život kao zrno pšenice. Smisao mu je da se raspadne i da iz njega izraste nova klica koja će donijeti rod.

Što je ljudski život? Kako najbolje ostvariti taj život koji nam je darovan? Očito je da do danas još ne znamo što je ljudski život, a time ne znamo niti što znači ostvaren ili neostvaren život. Bili smo tražitelji, a to ćemo i ostati. U ovom smislu možemo reći da smo na putu u 'obećanu zemlju'. Tako barem razmišljamo, iako život sada možda doživljavamo kao muku i trpljenje. Pitanje je i tajna kako slutnju uspjela života ostvariti. Izgleda da na to nitko ni za koga ne može odgovoriti. Nijedan drugi odgovor nije nam pravi jer je naš život poseban i ima svoju posebnost u ostvarenju. Svatko svojim životom treba odgovoriti, zapravo treba ga otvoriti prema onome u što vjerujemo da je naše ispunjenje.

Da li naš život ima svoje osmišljavanje u samome sebi ili mu je ispunjenje u nečemu izvan njega? Nije dovoljno život živjeti da bi bio osmišljen. Čovjek doprinosi osmišljavanju svojeg života. Po tome je on različit od svih drugih života. Čovjek raspolaže svojim životom pa ga stoga može učiniti sretnim i nesretnim. Uzmimo život životinja koji je već 'ostvaren' u samom sebi, međutim čovjekov život nadilazi biološki život, zato smo pozvani osmisliti ga, usmjeriti ga prema potpunom ostvarenju. Čovjekov život je pred njim, u budućnosti. Ali je ta naša budućnost i već sada ovdje prisutna kao sjemenska klica. To znači da je potrebno raditi na tome da ta klica proklija i donese rod. Čovjek mora raditi na samom sebi, mora se odgajati, čovjek sebe treba razumjeti da bi se usmjerio prema otvorenoj budućnosti. Mi smo pred budućnošću otvoreni kao čisti papir. Na nama je, a djelomično i na našoj okolini, što ćemo u sebe upisati, što ćemo usvojiti. Mogućnosti su nam neslućene, budućnost nam je univerzalna, otvorena za sve. Možemo postati "bogovi" i "sotone". Možemo živjeti život slobodnih ljudi, ali isto tako i život robova. Možemo biti u sebi slobodni, možemo sami sebi robovati. Možemo... puno toga. Možemo i propasti kao što propadne posijano sjeme.

Mi živimo opasnost kako bi se čuvali u samima sebi za sebe, i baš tako propali. Tko hoće svoj život sačuvati izgubit će ga. Što se god život više u sebe skuplja, štiti, više mu se oduzima mogućnost da živi. Život je kao sjeme, reče Evangelje, samo ako se raspadne (razdijeli) donosi plodove. Zato ljudski život postiže svoju puninu u DAVANJU I LJUBAVI. Egoizam teži da samog sebe spasi - on je svakom biću urođen, a proizvodi vlastitu smrt. Ljudsko davanje, altruizam, na izgled se čini kao nestanak, ali iz toga nastaje novi život koji nadmašuje sve stvari. Istina je da se mi ljudi pomalo strašimo svojeg predanja. Što će biti s nama? Raznijet će me. Ništa od mene neće ostati. Ipak se samo kroz 'nestajanje' postiže 'postojanje'.

Čovjek ljubeći 'nestaje', a kad smo ljubljani mi 'nastajemo'. Tako nam život postaje potpun tek kroz drugoga. Mi jedni kroz druge nastajemo i nestajemo. Rođeni smio od drugih, umiremo za druge i opet se rađamo. Tako smo jedan živi lanac, jer nitko nije samotni otok.

Ako vjerujemo u Vječnu ljubav i dobrotu - u onog apsolutno Drugog - tada ćemo se njoj i predavati i iz nje nanovo rađati. Iz Boga smo potekli, Bogu se vraćamo. Isus je Veliki Učitelj ljubavi i umiranja za druge. On je učitelj puta prema uskrsnuću. Isus je učitelj altruizma i osloboditelj od egoizma.

Istina je također da u nama svima drijema i egoizam i on se suprotstavlja razdavanju. I Isus se potresao pred predanjem, ali je to nadvladao. On je već prošao kušnje moći, imanjanja i čudesa. Sad prolazi kušnju samog sebe. To je put svakog čovjeka koji je otvoren prema budućnosti, prema vječnosti. Vječnost je pred nama, a jedan je bitan način ulaska u nju: predanje, oslobođenje od egoizma.

Za predanje potrebno je unutarne obraćenje. Čovjek ne može ostati isti i davati se. Mi smo u dubini egoisti. A očito trebamo postati svjesni kako u njemu nema spasa niti budućnosti. Pa i cijeli naš kršćanski život je poziv na obraćenje, na obrat od sebe prema Drugome i prema drugim ljudima.

Obraćenje nije neki psihološki obrat nego nutarnji stav koji je dublji od psihologije. To možemo postići samo s darom Duha Božjega. Bože daj nam svojeg Duha ljubavi i jakosti.

Fr. Marijan Jurčević